

zo goed is. Het orkest van onze zuiderburen kan zich uitstekend meten met onze orkesten en de dirigent brengt lijn in muziek die behalve zeer mooi ook eerder chaotisch dan rapsodisch is. Als historisch document (beroemd in de eigen tijd) roept de muziek interessante vragen op.

Emanuel Overbeeke

STRATEGIER

Orgelwerken

Wouter van Belle (orgel)

Tulip Records TRCS 600608 • DDD-74'

Uitvoering ** | Registratie ******



Deze cd verscheen ter gelegenheid van de vijftienvingstige sterfdag van

Herman Strategier (1912-1988). Strategier studeerde compositie bij Hendrik Andriessen en volgde in 1949 zijn leraar op als organist van de Utrechtse Kathedraal. Wouter van Belle, de huidige organist van de Kathedraal, brengt hier een selectie van de orgelwerken van zijn voorganger. Hij bespeelt drie plaatselijke orgels: het Bätz-orgel van de Dom en het hoofdorgel van Maarschalkerweerd plus het Britse Cray koororgel (1852) in de Kathedraal. De drie instrumenten komen in blokken aan bod: Chaconne, Ritornello Capriccioso en Voluntary for a Cathedral Organ in de Dom. Toccatina, Vier van de Dertig Short Inventions, Priamel en Partita Gezang 273 klinken op het koororgel van Gray. Passacaglia, Toccata, Variaties en Drie kleine Trio's op het Maarschalkerweerdorgel. Hendrik Andriessen schreef kolossale orgelwerken in de grote Franse romantische traditie. Hij gaf er zijn eigen draai aan door ook aandacht te schenken aan de kleine vorm, getuige zijn Intermezzi. Strategier ging voort op die weg, met onder andere de Dertig korte Inventionen. Muziek waarin een kruisbestuiving plaatsvindt tussen de roomse klanken van César Franck en de Luthers georiënteerde geluiden uit de Duitse Orgelreform. Het meest indrukwek-

kend komt die synthese tot klinken in de Drie kleine trio's uit 1945.

Siebe Riedstra

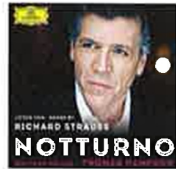
R. STRAUSS

Notturmo

Thomas Hampson (bariton), Daniel Hope (viool), Wolfram Riegel (piano)

DG 4792943 • DDD-71'

Uitvoering ** | Registratie ******



En nu is Richard Strauss jarig... Ik heb niets tegen herdenken.

Integendeel, het levert namelijk soms echte verrassingen op. Ik ben dol op liederen van Richard Strauss en ik houd van Thomas Hampson. De cd heeft ook een echte 'Hampson touch': de zanger heeft de liederen zelf gekozen en heeft ze chronologisch gerangschikt. Dat alles vergezeld met een persoonlijke noot in het cd-boekje. Dat het geen 10 is geworden ligt aan de (voor mij) te gecultiveerde manier van zingen, waardoor alles zeer fraai klinkt, maar de emotie wordt onderbelicht. Op den duur wordt het een beetje eentonig. Alleen in 'Ach weh mir unglückhaften Mann' trekt Hampson alle registers open, waarin hij meer dan geholpen wordt door Riegel. Diens begeleiding is zo buitengewoon congeniaal dat men eigenlijk van een 'sparringpartner' kan spreken. Ook de 'Notturmo', een zwaarmoedig lied naar de tekst van Richard Dehmel, prachtig begeleid door Daniel Hope, maakt veel goed. Ik kende het lied alleen maar met orkestbegeleiding, Hampson zong het in Salzburg in 2012. Zijn interpretatie is nadrukkelijker geworden, wat ook aan de begeleiding kan liggen. Het lied, dat al 'minimaal' was, maakt nu een nog minimalistischer, haast atonale indruk. Dus: net geen tien, maar wel een hartelijke aanbeveling!

Basia Jaworski

TÜÜR

Pianoconcert, Symfonie nr.7

Laura Mikkola (piano), NDR Koor, Radio-Symfonie-Orkest Frankfurt o.l.v. Paavo Järvi

ECM 2341 • DDD -63'

Uitvoering ** | Registratie *****



Luister
10

DIVERSEN

Dutch Masters and their inspiration

The Stolz Quartet

Challenge Classics CC72633 • DDD-54'

Uitvoering ** | Registratie ******

Drie eigentijdse Nederlandse componisten vormen het uitgangspunt van deze cd: de oude meester Klaas de Vries, zijn leerling Robert

Zuidam en diens collega Theo Verbey. De laatste twee zijn vermaard - ook buiten Nederland - om hun instrumentaties. Voor deze cd bewerkten ze pianomuziek van Ravel en Skrjabin voor hobo, viool, altviool en cello. Die combinatie is een dunne en geciseleerde. Vooral de bewerking van Ravels Tombeau de Couperin is buitengewoon knap. Doe het maar eens: een olieverfschilderij vangen in een droge naald ets. De meeste delen blijven stevig overeind. Alleen de Prélude is hier en daar onherkenbaar. Het zij zo. Daar staat tegenover dat er in het Menuet een paar motieffjes voorkomen die je Ravel graag had willen aanraden, maar die hij eenvoudig niet kon schrijven voor de piano. Durf het maar eens, afwijken van de notentekst van de grote meester. Dat de bewerkte Fugue beter is dan de oorspronkelijke versie ligt eigenlijk voor de hand: elk lijntje is perfect te volgen. In 'A love unsung' van Zuidam mag de hobo als solist schitteren. De Haiku's van De Vries - met de drieregelige gedichtjes geciteerd door Gerrie de Vries - zijn wel het meest verfijnde en verstilde spinrag wat men zich kan denken en wensen. Graag meer hiervan, voor mijn part een hele poëzieavond, al duurt die maar een halfuurtje. In zijn 4 Preludes to Infinity komt Verbey verschillende tijdperken van de muziekgeschiedenis nabij. Bijzonder communicatieve muziek van een componist die stevig is geaard in de traditie. Dit alles met veel liefde gespeeld door het Stolzkwartet en zeer fraai opgenomen. Werkelijk iets om trots op te zijn.

Jurjen Vis



Als componist heeft de uit Estland afkomstige Erkki-Sven Tüür al

geruime tijd een voorkeur voor grote muzikale vormen. Hij spreekt over muziek 'als een beeldhouwwerk'. De hier vastgelegde Zevende symfonie uit 2009 is inmiddels gevolgd door een Achtste. De Zevende werd gekoppeld aan een opname van het Pianoconcert uit 2006, waarin de Finse Laura Mikkola, ooit laureate van het Koningin Elisabeth Concours, optreedt. Dat Tüür geen miniaturist is blijkt ook uit zijn nogal grofkorrelige schrijfwijze. Tijdens de duistere, demonische beginfase van het Pianoconcert lijkt hij Liszt (Funérailles) te willen overtroeven. Solopartij en orkest worden

afwisselend in elkaar geschoven en ontrafeld, zonder dat ze los van elkaar raken. De langere Zevende symfonie, met de titel 'Pietas', voor koor en orkest, is opgedragen aan de Dalai Lama. De teksten van onder anderen Siddharta en Jimi Hendrix staan in het teken van de kracht van de liefde en het streven naar een betere wereld. De muziek draagt die gedachten met kracht en allure. Lange lijnen (vooral strijkers, soms koper) worden omrankt door Ligeti-achtige figuurtjes in de houtblazers, waardoor patronen ontstaan die groot en tegelijk grillig zijn. Pianiste, koor en orkest maken een gemotiveerde indruk. Paavo Järvi leidt het geheel met autoriteit.

Aad van der Ven